

tidspunkt, hvor besparelserne i øvrigt rammer bredt.

Den anden del af lovforslaget er muligheden for at oprette kommunale døgntilbud i nærmiljøet. Det er fint, at vi gentager det. Jeg har meget lyst til at invitere dem, der har lyst, rundt at se nogle af de eksisterende kommunale døgntilbud, for der er ikke noget som helst i den eksisterende lovgivning, der forhindrer kommunerne i at lave døgntilbud. Det er derfor, de faktisk gør det. Men o.k., hvis det kan hjælpe på indlæringen, at vi gentager det endnu en gang, så gør vi det. Det er jo fredag eftermiddag, så jeg skal ikke ødelægge det gode humør.

Men forestillingen om, at man har fået en ny, genial tanke, vil jeg måske nok advare lidt imod, for det kan godt være, at nogle af de kommunale folk, der oplever det her, i virkeligheden ville synes, det var lidt underligt.

Den sidste del af det er så muligheden for netværksstøtte til barnet eller den unge, der begår voldskriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet.

Der er af tidligere ordførere blevet peget på, at vi under serviceloven etablerede det, der hed støtte-kontakt-ordninger, hvor et barn, der er truet og har brug for hjælp, kan få en voksenperson, som man så betaler for at være barnets støtte. Det nye er, at nu laver vi det så, uden at man skal betale for det. Det kan man jo godt tro på vil have en voldsom virkning. Jeg vil måske advare lidt imod for overdrevne forestillinger.

Hvis man også kigger på bundlinjen i det her forslag, så er den samlede pris på alt det her 18 mio. kr. Jeg skal lige omregne det til tal i forhold til en almindelig dansk købstad, f.eks. den, jeg var byrådsmedlem i tidligere, Kolding; der vil det udgøre 180.000 kr., ca. 1 pct., og det svarer til en halv ansat i 1 år. Jeg siger ikke det her for at skuffe, men hvis man forventer, at summen af det her forslag kan stå mål med de tendenser, der i øvrigt er, efter at regeringen har været der sammen med Dansk Folkeparti, så bliver man slemt skuffet.

Så synes jeg i øvrigt også – igen for at trætte med en ting, vi også har haft socialministeren i samråd om nogle gange – at netværksstøtten til den unge, der havde været døgninstitutionsanbragt, meget naturligt lå det sted, hvor nogle havde været døgninstitutionsanbragt. Og jeg ved, at socialministeren har det samme ønske, som flere af os andre har, at vi får det til at virke; den seneste undersøgelse, der er lavet, viser jo, at det ikke virker.

Men jeg er positiv over for forslaget, som bekræfter nogle ting, der har stået i lovgivningen over en årrække. Jeg synes også, det er fint med 18 mio. kr. Men troen på, at det udretter mirakler, efter at Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har været i gang med den store maskine på området, vil jeg advare meget imod.

Kl. 17.05

Margrethe Vestager (RV):

Det kommer en lille smule bag på mig, at Socialistisk Folkeparti ikke stemte for beslutningsforslag nr. B 150 i sidste samling, men det siger jo bare, at jeg ikke har gjort mit hjemmearbejde godt nok.

Jeg havde nemlig det indtryk, at lovforslaget her bliver vedtaget trods det, at ministeren givetvis på daværende tidspunkt påpegede, at der allerede var tilstrækkelig lovgivning til at sikre det, som var forslagets hensigt. Dermed kan vi sige, at også de, som var medvirkende til, at B 150 blev vedtaget, i hvert fald har gjort det, som vi nogle gange skoser regeringen for at gøre, nemlig at foreslå ting vedtaget, som der er hjemmel til i forvejen.

Det kan man selvfølgelig diskutere op ad stolper og ned ad vægge. Jeg håber, at der bliver reelle nyskabelser ved vedtagelsen af lovforslaget.

Jeg har måske fornemmet ånden i lovforslaget lidt anderledes, end den konservative ordfører har. Sådan som vi læser det, sådan som vi ser det skrevet, ser vi det som en bestræbelse på i højere grad at gøre fælles sag mellem det offentlige og det menneske, det barn eller den unge, som har behov for støtte, og at man i højere grad forsøger at sikre, at man placerer problemet et andet sted end hos det enkelte barn, hos den enkelte unge, og at man i højere grad ser ud i verden og ser på, hvad det er, der skal til, for at den unge ikke længere er i den kritiske situation, som er udgangspunktet for, at vi overhovedet har en sag. Dermed tror jeg, at det at lave handeplaner for familien faktisk vil komme til at gøre en reel forskel.

Med hensyn til det, som mange jo er optaget af i øjeblikket, nemlig hele spørgsmålet om familierådslagning, vil det måske også komme som et væsentligt bidrag til den måde, man laver planer på, at det ikke kun er for det enkelte barn, man laver en plan, men at det også er for familien, sådan at situationen grundlæggende flyttes og ikke kun barnet.